

тука, пжтникъ е бивалъ злочестъ: обранъ, битъ и подъ тежки рани съ сетниж душа е до тука достигвилъ и не радостъ ни е донесвалъ, но печаль, страхъ и трепетъ на се село и общо сме го оплаквале. Повтори пакъ пньковитъ съсѣдъ, азъ мисля да е побратимъ му Сидеръ отъ лѣсковицъ, защото кога му доди той нагости става у тѣхъ голѣма веселба и са надѣвамъ на него да може да са опре на аралина, защото е единъ рѣдакъ на светътъ юнакъ, силата му е необикновенна. Одговорилъ другий, а бе какво ще му направѣ юначество и сила необикновенна съ голи ржце, когато, анатемаго, е обржженъ отъ краката до главата, които може и отъ далечъ да пита, при това йоще, че атѣтъ му е единъ свирепъ и лютъ звѣрь, които може въ минута човека на кжсове да раскжса.

Въ сжщото това време, когато сичките лучкаха, какъвъ и кой трѣба да е този пньковъ гостенинъ, ето и пньковитъ синъ бървишкомъ иде къмъ кръчмата и отъ далечъ йоще са видеше на челото му исписана прѣголѣма радостъ и щомъ стигна до кръчмата, сички горки селене го обградиха да разбержтъ отъ него, кой е този утѣхъ гостенинъ, съ когото са могли цѣла нощъ да са толкози слободно веселетъ; Пньковъ синъ са извѣсна отъ средъ това, около му, събрание: ни са веселимъ отъ снощи, а ви отъ сега. Калесвамъ сички отъ село свирци, съ гайди и съ гадулки, съ свирки и кавале и сички васъ селене, мжже и жени, мало и голѣмо да заповѣдате у дома, голѣмъ имаме днесъ пиръ! Еднодушно Богу да благодаримъ и съ единъ гласъ да изаикнемъ: да живее Сидеръ юнакъ. На сички насъ отъ черъ арапа Спасителъ! Девет-годишниятъ нашъ мжчитель вече загина отъ силната десница на тогози добаръ юнака. Отъ сега сме вече слободни, въ домъ и въ дворъ, въ село и по вънъ село и по сички кжръ на дълго и широко, по поля гори и долини, по ржтища и могили. На сѣкаде отъ сега безъ страхъ ще ходимъ. На високо ще пѣемъ и свиримъ, както напредъ сме пѣли и свирили. Тжзи кръчма, която е деветъ години посрещала плачеве и тжги и са е пѣлница съ въздаханье, отъ сега ще посреща радости и веселби, ще са пѣлни съ пѣсни и свирни, Запустелите ни омрътели улици и онемели те ни завоѣж. отъ днесъ ще оживежтъ и съ високъ гласъ ще прохуртуватъ, по веселитени; но сега покрити съ буремъ полеики ще са крехнатъ пакъ гиздави хора и шумни седенки, ще завеселетъ есенните и зимни нощи. Вече безчеловечниятъ онзи кървавъ заджмникъ го нема да ни гони и трне, веселбите ни да разваля и да ни облива съ кървави сълзи.

И тжзи радостна, на този момакъ вестъ, налѣ на сичките въ ранените и вече полумъртви сърца, лѣковитъ и оживителенъ балзомъ и щѣха отъ радостъ да фрькнатъ; но са занесоха въ чудо и не можаха на пълно да са уверѣжтъ, като размислеха, че какъ е бм можалъ единъ простъ, безоржженъ и пешъ селѣнинъ, да надвие